

Chương 31

Chuyện Ma Quỷ

Nghe được lời này, ý niệm đầu tiên trong đầu Tô Thanh là cảm thấy hoang đường, nhưng nghĩ kỹ lại có một cảm giác quái dị không rõ. Nàng không quan tâm phản ứng của Tuân Nguyệt Lô, kéo tiểu nhị ra ngoài: “Còn biết tin tức gì đợi tí nữa nói rõ ràng với lão gia chúng ta, sẽ không thiếu thưởng cho ngươi.”

Tiểu nhị bị nàng đột nhiên xuất hiện hù dọa, chậu nước trong tay vãi ra không ít nước. Nghe tới có tiền thưởng, động tác giãy dụa của hắn ngừng ở đó, tùy ý để nàng kéo đi, vẻ mặt cười xòa nói: “Cô nương cứ yên tâm, ta nhất định sẽ biết thì sẽ nói hết!”

Đến trước cửa phòng Cố Uyên, bởi vì quá vội vàng, Tô Thanh nhất thời quên gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Người trong phòng nghe tiếng quay qua nhìn, hai người bốn mắt nhìn nhau, tư thế vừa cởi áo liền ngừng ngay chỗ đó.

Một đầu tóc đen chưa buộc lên, rơi tán loạn sau lưng, ánh trắng như nước rơi vào trên người hắn giảm đi sự lạnh lùng ngày thường, thêm một chút mịn hoặc khiến người ta khó dời mắt. Phảng phất như vừa từ trong bức họa đi ra, bỗng nhiên quay đầu, đôi mắt thâm thúy sắc bén đủ để đem bất luận kẻ nào hút vào.

Ánh mắt Tô Thanh chậm rãi dời qua xương quai xanh, cuối cùng dừng ở da thịt lộ ra trước ngực, yên lặng nuốt ngụm nước miếng.

Lực trên tay buông lỏng, tiểu nhị kinh ngạc đang muốn vặn vẹo chuyển người qua, thấy dạng này liền ngã ngổ dưới đất, chậu nước trong tay “ầm” một tiếng rơi xuống gây ra tiếng vang lớn, vang vọng thật lâu trong không gian yên tĩnh.

“Chuyện gì.” Thần sắc trong mắt Cố Uyên đã thu hồi, phảng phất như chưa có chuyện gì xảy ra kéo quần áo lên lại, không nhanh không chậm thắt lại dây lưng.

Tô Thanh nuốt nước miếng, đẩy tiểu nhị vào phòng, nói: “Lão gia, bên quận Đồ Châu hình như phát sinh một chút chuyện lạ, ta thấy hơi kì quái nên dẫn vị tiểu ca này tới để hắn nói rõ ràng hơn một chút.”

Cố Uyên thản nhiên nói: “Là chuyện xác chết vùng dậy sao.”

Tô Thanh sững sờ: “Lão gia đã biết?”

“Biết một chút.” Cô Uyên ngồi xuống cạnh bàn nhìn về phía tiểu nhị bị đẩy tới, nói: “Nói tí mĩ nghe một chút.”

Ánh mắt hần nhàn nhạt nhìn qua làm tiểu nhị cảm thấy toàn thân chợt lạnh, lời nói ào ào tuôn ra như suối, thao thao bất tuyệt: “Thời điểm sớm nhất nghe được là nửa năm trước. Khi đó vùng phụ cận lũ lụt nghiêm trọng, tử thi khắp nơi, không lâu sau, thành tây có người mắc dịch bệnh dần dần lan sang những địa phương khác. Nên biết, khi đó vật tư rất khan hiếm, nhất thời không tìm ra biện pháp đối phó dịch bệnh, Lý đại nhân quyết định thật nhanh đem những người mắc bệnh vào Tịnh Phật am ở phía tây núi Bách Tuyền.”

Dịch bệnh rất dễ lây lan, hành động này của vị Lý đại nhân kia tuy là vạn bất đắc dĩ nhưng cũng chặt đứt đường sống cuối cùng của những người đó.

Vốn là một tòa miếu thấp hương cúng phật nay biến thành tu la địa ngục khó tránh khỏi khiến người ta có chút thôn thức.

Tô Thanh khẽ nhăn mày, hỏi: “Khi đó, những người được đưa lên núi đều chết sao?”

Tiểu nhị nói: “Lạ là lạ ở chỗ này! Nên biết bệnh nhân ở trên núi căn bản không có người chăm sóc, đây không phải rõ ràng là chết chắc rồi sao? Ai ngờ qua chừng bảy ngày, khi triều đình phái người lên núi đưa lương thực lại phát hiện những người kia toàn bộ đều hết bệnh!”

“Không thể nào, bệnh đều khỏi hẳn sao?” Tô Thanh có chút không tin.

“Đúng vậy, thật là không có người nào chết!” Tiểu nhị ưỡn ngực bày ra bộ dáng ngay thẳng, tuyệt không nói dối, càng nói càng hưng phấn: “Những người kia sau khi được đón về thành thật sự không có một chút dáng vẻ bệnh hoạn nào, thậm chí còn khỏe mạnh hơn nhiều so với lúc trước khi mắc bệnh. Nhưng mà chỉ cần hỏi đến những chuyện xảy ra trong am thì không ai biết gì. Khi đó chuyện lạ này truyền đi khắp nơi, đều nói trong am ni cô có Phật tổ hiển linh.”

Nhìn hần thủy chung không có ý dừng lại, Tô Thanh nhin không được ngắt lời hần, nói: “Chuyện này và chuyện xác chết vùng dậy có liên quan gì?”

“Gấp cái gì, ta còn chưa nói đến trọng điểm đâu.” Tiểu nhị liếc nàng một cái, nói: “Về sau, trong quận đều đưa những người mắc bệnh lên Tịnh Phật am, qua vài ngày dịch bệnh trong quận đều tiêu tán, ngoại trừ không nhớ rõ những chuyện trong am thì quả thực người người đều sinh long hoạt hổ. Tình hình này liên tục duy trì trong một thời gian dài, cho đến một ngày, đột nhiên bắt đầu chết người.”

Tô Thanh nói: “Không phải là nói thuốc đến bệnh trừ sao, thế nào lại có người chết? Là chết vì dịch bệnh sao?”

“Cũng không phải vì dịch bệnh, nhưng người chết đều là người từ trong am trở về.” Tiểu nhị nhìn nàng một cái thật sâu, giọng điệu đột nhiên trở nên quý dị: “Người chết đầu tiên là Mao đồ tể của cửa hàng thịt heo, nghe nói tối hôm đó ở trên giường vẫn rất tốt, sáng hôm sau lúc vợ hắn tỉnh lại không thấy hắn liền tức giận. Hơn nữa, bộ dạng hắn chết rất thảm, toàn thân đầy giòi bọ, lúc khám nghiệm tử thi nghe nói lục phủ ngũ tạng cũng đã nát hết, bộ dáng như vậy sao có thể mới chết một ngày, quả thực giống như chết cả tháng rồi.”

Giọng hắn rất lạnh lẽo, Tô Thanh vô thức tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó, nhin không được muốn nôn mửa: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó?”, tiểu nhị giật giật khóe miệng, tựa như nhớ tới một hồi ức không tốt, sắc mặt cũng tái đi, “Sau đó chính là chuyện của một tháng trước. Giống như trúng tà, những người lúc trước trở về từ trong Tịnh Phật am lần lượt từng người từng người nối tiếp nhau chết hết, ngay cả trạng thái lúc chết cũng giống nhau như đúc. Mọi người ai cũng cảm thấy tà môn, liền dứt khoát hủy cái am trên núi kia đi, về sau cẩn thận nghĩ lại, theo kết quả khám nghiệm tử thi thời gian chết không phải vừa vặn trùng với thời gian đưa bọn họ lên núi sao? Nghĩ như vậy, những người kia lúc từ trên núi xuống đều đã là người chết. Nay... không phải là xác chết vùng dậy thì là cái gì.”

“Thật sự là... quá tà môn a!”, Tô Thanh lúng túng nói, “Người có tận mắt thấy qua những thi thể kia không?”

Tiểu nhị lắc đầu, nói: “Sao có thể thấy được, nghe người khác nói đã thấy sợ hãi, ai còn muốn đi xem.”

Tô Thanh ngẩng đầu nhìn Cố Uyên, thấy sắc mặt hắn vẫn như cũ không có nhiều cảm xúc, nhin không được hỏi: “Lão gia, mấy chuyện này người đều biết rõ rồi sao?”

“Không biết rõ.” Cố Uyên vân vê chén trà nhỏ trên bàn, suy nghĩ một chút, nói: “Bất quá, rất có ý tứ.”

Hắn nhàn nhạt liếc tiểu nhị một cái, nói: “Người ra ngoài trước. Tiền thưởng, ngày mai sẽ cho người.”

Tiểu nhị vừa nghe có tiền thưởng, nhớ lại lúc mấy người này đến rất xa xỉ, lập tức tươi cười rạng rỡ lui ra ngoài.

Cố Uyên ngược mắt nhìn Tô Thanh đang đóng cửa phòng, nói: “Tuân Nguyệt Lâu đến?”

“Phải.” Tô Thanh không còn gì để nói, vốn tưởng rằng Cố Uyên có chuyện gì quan trọng muốn nói, không nghĩ tới là truy vấn chuyện này.

Cố Uyên nói: “Ngày mai chúng ta sẽ tiến vào quận Đồ Châu, để hấn cùng đi đi.”

Tô Thanh vốn cũng đang do dự chuyện của Tuân Nguyệt Lâu, không ngờ Cố Uyên đã chủ động mở miệng, không khỏi có chút ngạc nhiên mừng rỡ. Còn chưa kịp trả lời lại thấy ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Cố Uyên xẹt qua, ngữ điệu trầm thấp vang lên: “Ngươi thật cao hứng.”

“Có Tuân Nguyệt Lâu trợ giúp, lão gia sẽ như hổ thêm cánh, đương nhiên phải cao hứng.” Tô Thanh thuận miệng nịnh hót, trong lòng lại lẩm bẫm. Hành động gần đây của Cố Uyên quả thực hơi lạ, lạ đến mức khiến nàng không thể không suy đoán tới một số chuyện không tưởng tượng nổi.

Nàng âm thầm quan sát sắc mặt hấn, trong đầu lại hiện ra cảnh tượng một đêm kia ở nghĩa trang hoang vu dã ngoại, mặc dù không đến mức cô nam quả nữ nhưng cũng không tránh khỏi hơi đỏ mặt, tim đập dồn dập.

Trước kia đã tiếp xúc với nhiều nam nhân như vậy, đây không thể nghi ngờ là lần khác thường nhất, nàng không biết có phải là thích hay không nhưng không thể phủ nhận nàng đối với Cố Uyên có cảm giác khác thường, loại cảm giác này hết sức tế nhị, nhưng cũng vì quá khó nắm chắc làm nàng có chút sợ hãi.

Nếu như loại cảm giác này là thích, vậy còn Cố Uyên thì sao?

“Lão gia, nếu như ta và Liễu cô nương cùng lúc rơi xuống nước, ngươi sẽ cứu ai trước?”, đang lúc đầu óc hỗn loạn, Tô Thanh trầm mặc một lát liền phun ra một câu như vậy.

Động tác uống trà của Cố Uyên khẽ dừng lại, ngẩng đầu nhìn nàng.

Cái vấn đề này rất ngu ngốc, hơn nữa còn rất ngây thơ.

Bị ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của hấn liếc qua, Tô Thanh mới phản ứng lại những gì mình vừa nói, trên mặt đỏ ửng, có chút lắp bắp: “Kia, cái kia... ý ta là nói, lũ lụt ở Đồ Châu đã được khống chế, nhưng không ai có thể đảm bảo sẽ không lần nữa... Không đúng, kì thật ta muốn nói là...”

“Cứu ngươi!”, thanh âm trầm thấp từ tính êm tai.

Cố Uyên cup mi xuống ngắt lời nàng đang thanh minh dong dài, khóe môi hiện ra một đường cong khó thấy.

Tô Thanh sửng sốt: “Tại sao lại... cứu ta?”

Cố Uyên nói: “Phương Hoa bơi lội rất tốt.”

Tô Thanh: “...”

Nàng không phản bác được.

Cố Uyên cúi đầu mân miệng, đầu ngón tay gõ gõ mặt bàn, bỗng nhiên nói: “Chuyện xác chết vùng dậy kia có liên quan đến người ta muốn tìm. Đến lúc đó sẽ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh. Chờ sau khi đến Đồ Châu, người đi theo bên cạnh Tuân Nguyệt Lâu, tuyệt đối không rời nửa bước. Hiểu chưa?”

Bỗng nhiên dòi đề tài làm Tô Thanh có chút choáng, cơ hồ không theo kịp suy nghĩ của hắn. Nhưng mà lúc nghe được câu cuối cùng, lại hiểu được hàm nghĩa trong đó, hoảng lên hỏi: “Vậy còn lão gia thì sao?”

“Ta đương nhiên có chuẩn bị. Đến lúc đó mặc kệ phát sinh chuyện gì, chỉ cần gặp nguy hiểm, liền bảo Tuân Nguyệt Lâu mang người đi, càng xa càng tốt.”

Ngón tay gõ mặt bàn của Cố Uyên ngày càng trầm trọng, Cố Uyên nhìn ra cửa sổ, tà áo trong màn đêm rũ xuống không hiểu sao có cảm giác hiu quạnh, vắng vẻ.

Loại cảm giác này vốn không nên xuất hiện trên người nam nhân này, thần sắc trong mắt Tô Thanh có chút chững lại, mang một cái áo khoác đến khoác lên tấm lưng đơn bạc kia, thanh âm cơ hồ chỉ có mình nàng nghe được: “Ta nhất định sẽ không quấy nhiễu kế hoạch của lão gia.”

Sóng lưng Cố Uyên khẽ cứng đờ, yên tĩnh một lát, ánh trăng rơi vào lông mi hắn có chút mê ly. Đầu ngón tay khẽ chạm vào, vô thức muốn xoa tay nàng, lại ngừng giữa không trung, cuối cùng vẫn thu lại.

Đối với hắn mà nói, không chế được chính mình mới có thể không làm tổn thương người bên cạnh.

Chương 32

Đêm Quỷ Dị

Không khí giữa hai người đang yên tĩnh, dưới lầu đột nhiên có tiếng tranh chấp. Không biết ai ném cái bàn gây ra một trận huyên náo giống như phá hủy một căn phòng. Xen lẫn trong đó là tiếng tiếu nhị và chương quỹ than trời trách đất cầu xin tha thứ, càng lúc càng náo nhiệt hơn.

Tô Thanh dựng tai lắng nghe, có một thanh âm xa lạ thỉnh thoảng lại ồn ào hai câu, không nghe rõ nội dung chỉ cảm thấy ngữ điệu kia tỏ ra rất vênh váo tự đắc, mùi phàn kiêu cách nhà quan. Trong lòng hiếu kì, nàng hỏi ý kiến Cố Uyên xong, đẩy cửa ra nhìn.

Cửa phòng bên cạnh cũng đúng lúc đẩy ra, Lận Ảnh cùng Bộ Tiện Âm song song đi ra, gặp Tô Thanh từ trong phòng Cố Uyên đi ra, trong mắt chột lóe qua kinh ngạc, ả ý dờn ánh mắt làm như không thấy.

Các gian phòng khác cùng tầng không có động tĩnh gì, người trong phòng không biết đã ngủ hay là không có hứng thú, một mảnh yên tĩnh.

Trong nội đường có một quan sai dáng người khô ngô, nhìn bộ dáng hung hăng ngang ngược, bên cạnh là hai tiểu nha dịch, cũng một bộ kiêu ngạo ương ngạnh.

Lúc này, hấn hung hăng dùng chân đá vào bàn ghế bị lệch, giơ đại đao từ trên cao nhìn xuống kêu gào: “Còn nói không có tiền? Quan gia ta đã cho các người khát gần một tháng, còn kêu không có tiền! Hôm nay nếu không nộp thuế, có tin gia phá hủy luôn cái khách điếm này của người không!”

Chương quỹ ở bên cạnh liên tục ra hiệu cho tiếu nhị.

Tiểu nhị vốn định làm như không thấy, ai ngờ chương quỹ đã trực tiếp xông lên lục tìm trong người hấn, đành phải móc mấy tấm ngân phiếu được thưởng ra, vẻ mặt nịnh nọt đưa tới: “Quan lão gia, chỉ có những thứ này! Thực sự chỉ có chút ít này! Xin ngài nhận cho, giơ cao đánh khẽ.”

Quan sai cầm ngân phiếu, liếc nhìn, thuận tay nhét vào lòng, lại lười biếng nâng mắt, vuốt vuốt tay nói: “Chút ít này bắt quá là tiền thuế, kéo dài lâu như vậy còn chưa nộp hết, hại gia phải vất vả chạy qua chạy lại nhiều lần, chẳng lẽ không nên biếu chút lợi tức hay phí đi lại sao?”

“Không có! Thực không có a!” chưởng quỹ gấp đến sắp khóc, “Gần đây Đồ Châu xảy ra tai họa, người không có việc chạy đến nơi này làm gì a. Mấy ngày này tiểu điếm cơ hồ còn không mở cửa đón khách, thiếu chút nữa cả mình còn không có ăn. Quan gia, xin người rủ lòng từ bi, tha cho chúng ta lần này.”

“Không làm ăn? Ta thấy hôm nay trong khách điếm này rất náo nhiệt nha.” Quan sai ngẩng đầu nhìn mấy người đứng trên hành lang bên cạnh, con mắt vốn không lớn híp lại thành một đường nhỏ, “Chặc chặc chặc, nam có nữ có, này còn nói là không làm ăn? Nhìn vị tiểu nương tử này, lớn lên rất đẹp mắt, so với các cô nương trong quận đẹp hơn không biết bao nhiêu lần.”

Tô Thanh tự dung bị đùa giỡn một câu, cũng không phiền muộn, cười dịu dàng quăng cho hắn một cái mị nhãn, cất giọng đáp lời: “Vị quan đại ca này sao lại hung dữ như vậy a, nhìn đã dọa chưởng quỹ và tiểu nhị thành bộ dạng gì.”

Quan sai nghe vậy, cười đến mỡ béo khắp người run run, nói: “Tiểu nương tử có điều không biết, chúng ta phụng mệnh làm việc cũng rất cực khổ a! Đây không là gì, các cửa hàng trong quận cũng như vậy, không thu được tiền, hơn nữa đêm còn phải chạy đi làm việc, cũng không sợ mệt mỏi sao!”

Thần sắc trong mắt Tô Thanh lóe lóe, bày ra vẻ mặt kinh ngạc, cố ý thăm dò: “Các cửa hàng trong quận Đồ Châu đều đóng cửa sao? Vì sao vậy? Trước kia từng nghe nói trong quận có chuyện xác chết vùng dậy, chẳng lẽ là thật sao?”

Thình lình nhắc tới chuyện này, nụ cười trên mặt quan sai lập tức cương ở đó, sắc mặt khẽ biến, nói: “Đừng nghe bọn họ đồn đãi bậy bạ, làm gì có chuyện tà môn như vậy! Những người kia đều do bệnh dịch chưa được chữa trị tận gốc nên mới đột tử, khám nghiệm tử thi đã sớm tìm ra nguyên nhân, ai ngờ bên ngoài lại nói bóng nói gió truyền đi như thế, còn giống như chuyện thật.”

“Xác chết vùng dậy? Cái gì xác chết vùng dậy a?” Lận Ảnh không rõ ý tứ trong lời nói, khẽ nhíu mày.

“Nếu đã là lời đồn đãi, chúng ta cũng không cần hỏi nhiều.” Bộ Tiện Âm nhàn nhạt ngắt lời hắn, liếc Lận Ảnh một cái ý bảo hắn ngậm miệng lại. Hắn hiển nhiên đã nghe ra một hàm nghĩa khác trong câu nói, khoe môi khẽ cong, cười nói: “Các vị quan gia này đã muốn giấu giếm chuyện gì, đương nhiên là có lời khó nói, cứ buộc hắn nói cũng không có ý nghĩa gì. Nói là lời đồn vậy cứ cho đó là lời đồn đi.”

Sắc mặt quan sai tất nhiên rất không đẹp mắt: “Xem ra các người đều là bọn nhà quê, quan gia ta cũng không muốn so đo với các người, nhưng vẫn phải cảnh cáo các người một câu - họa từ miệng mà ra! Có chút chuyện không nên hỏi thì tốt nhất đừng hỏi, rõ chưa!”

Bộ Tiện Âm lơ đễnh “A” một tiếng, nói: “Hiện tại trong quan phủ đều là dạng này sao, thời điểm ức hiếp dân chúng thì vô cùng thuần thực, đừng phải yêu quái hiểm thấy liền rách gan chó? Nếu không có chuyện tà môn kia làm sao lại có lời đồn đãi, ta thấy người tới đây thu thuế bắt quá là vì hiện tại đêm khuya, người không dám trở về quận Đồ Châu đi, cho nên mới đến đây ý đồ xin tá túc một đêm.”

Dừng một chút, hần cười nhẹ: “Như vậy xem ra buổi tối ở Đồ Châu chỉ sợ thực sự không yên ổn đi?”

Tô Thanh nghe vậy không khỏi nhú mày. Nàng vốn định thăm dò vài chuyện từ miệng tên quan sai này, ai ngờ miệng hần dán kín như thế, đúng là đem lời nàng nói đều chặn lại. Nhưng mà Bộ Tiện Âm rõ ràng không biết tình hình cụ thể, hiện tại lại là bộ dáng còn biết rõ hơn nàng, chẳng lẽ vừa rồi trong lúc nói chuyện nàng không cẩn thận bỏ sót cái gì sao?

Quan sai kia bị Bộ Tiện Âm nói một phen, sắc mặt thoát đỏ thoát trắng rất đặc sắc, trong lòng có khổ mà không nói được.

Hôm nay hần vốn ra ngoài làm việc chung, ai ngờ trên đường xảy ra chút sự cố, muốn trở về lại thấy sắc trời đã muộn. Quận Đồ Châu gần đây toàn chuyện tà môn, lúc trước có vài lần ra cửa gặp phải thứ không sạch sẽ (ý nói ma quỷ) hù dọa hần nửa đêm không dám ra ngoài! Có một đêm hần ra ngoài làm việc xong do dự nửa ngày mới mò đến khách điểm vùng phụ cận tá túc một đêm, cái gọi là thu thuế chỉ là thuận tiện thôi. Ai ngờ mới vài ba câu đã bị người ta nhìn ra hết.

Trong lòng oán thầm, nhưng mặt mũi lại có chút không nhịn được, lập tức ngẩng đầu căm tức nhìn Bộ Tiện Âm: “Các người là người từ đâu đến, bụng dạ khó lường đầu độc lòng người, có tin ngày mai quan gia đem các người tống vào đại lao không!”. Nói xong, nhin không được liếc qua Tô Thanh, nuốt nước miệng một cái, nói: “Bất quá quan gia ta lại là người thương hoa tiếc ngọc, tiểu nương tử thủy linh như thế, nhất định sẽ được an bài chỗ khác tuyệt hơn.”

Nói xong lời cuối cùng, bày ra vẻ mặt ngay thẳng. Bọn tiểu nha dịch kia cũng vụng trộm cười rộ lên.

Tô Thanh đã gặp nhiều loại người như vậy rồi nên cũng không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ là có chút tò mò muốn biết nguyên nhân hần không dám trở về vào ban đêm.

Vốn đang muốn hỏi cái gì, chỉ nghe cửa phòng sau lưng đột nhiên mở ra, có cái gì lướt qua nàng bay vuốt xuống lầu, đúng lúc dừng lại trên mặt đất bên cạnh tên quan sai, găm xuống nền đất vài tác, chỉ cần thoáng lệch về phía trước một chút đã đâm vào mu bàn chân hần, miễn cưỡng phé bỏ một chân.

Quan sai trong chốc lát không kịp hoàn hồn, toàn thân khẽ run rẩy, toát mồ hôi lạnh.

Thanh âm thâm trầm của Cố Uyên từ trong nhà truyền ra: “Nếu như Trần Hữu Vi có thể bắt chúng ta vào tù, cứ việc để hắn đến thử xem.”

Thanh âm rất nhạt rất trầm nhưng lại như lưỡi dao lạnh buốt hung hăng đâm vào lòng, có một loại lãnh ý từ sâu trong ngực bỗng chốc lan ra toàn thân.

Quan sai theo bản năng không lên tiếng, ánh mắt đảo mấy vòng xẹt qua mấy người, đã thấy ai cũng không hề phản ứng gì khi bị hắn uy hiếp, nghĩ đến người trong phòng thế nhưng gọi thẳng họ tên của đại nhân, trong lòng liền biết mấy người này lai lịch phi phàm, biết điều không dám lại có câu nào mạo phạm nữa.

Bộ Tiện Âm thấy hắn rút cuộc cũng biết sợ, khước môi cong thêm vài phần, nói: “Kì thật quan gia cũng không cần căng thẳng, chúng ta chỉ muốn biết trong quận Đồ Châu xảy ra chuyện gì, người cứ yên tâm nói cho chúng ta nghe, chúng ta nhất định sẽ không truyền lung tung khắp nơi.”

Nói xong, ánh mắt hắn như có như không đảo qua hai người chưởng quỹ và tiểu nhị đang đứng bên cạnh, hai người nhãn lực tốt, lập tức biết điều lui vào phòng. Nhưng còn chưa đi được hai bước, ngoài phòng truyền đến một vài tiếng bước chân cô quái.

Sắc mặt quan sai lập tức biến đổi, giọng nói vọng vào: “Còn không nhanh đi đóng cửa! Nhanh!”

Tiểu nha dịch giống như phản xạ có điều kiện nhảy dựng lên, lấy tốc độ nhanh nhất đóng cửa khách điếm lại, cài chốt xong vẫn không quên lấy bàn ghế chặn ở cửa chính, phảng phất như sợ vật gì đó xông vào.

Tô Thanh lưu ý thấy sắc mặt bọn họ trắng bệch như tờ giấy, trong lòng kinh ngạc, đúng lúc này cửa phòng bên hông đột nhiên bị đẩy ra, Liễu Phương Hoa từ trong phòng đi ra nhìn nhợt nhạt qua mấy người bọn họ, nói: “Đến đây xem cái này một chút.”

Tô Thanh không rảnh xen vào mấy người dưới lầu đã co ro rúc vào mấy góc khuất run lẩy bẩy, cùng theo sau Bộ Tiện Âm vào phòng.

Cửa sổ gian phòng bên cạnh khẽ mở ra, xuyên qua khe cửa nhìn ra là một con đường trống trải, yên lặng.

Ánh trăng như một tầng sa mỏng chiếu lên vài bóng dáng đang cứng ngắc đi về phía trước. Khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt trống rỗng vô hồn, vì cả người cứng ngắc chỉ có thể cong lại chỗ mấy đốt xương nên tư thế đi đường đều rất cô quái khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Từng bước từng bước chậm chạp di chuyển, động tác máy móc như gỗ rôi, người này nối tiếp người kia đi tới tựa như bị cái gì điều khiển, lại giống đang du hành.

Tô Thanh chỉ cảm thấy lạnh sống lưng, không hiểu sao lại nhớ tới tình cảnh hôm đó ở Tiều Đầu sơn, lập tức toàn thân nổi da gà.

Nếu đây chính là nguyên nhân khiến mọi người trong quận Đồ Châu ban đêm không dám ra ngoài, như vậy những người này hoặc là nói những thi thể này giống như lời đồn, hiện tại đã bắt đầu xuất hiện ở vùng phụ cận quận Đồ Châu, hay là số lượng những vật này vẫn đang không ngừng tăng lên?

Chương 33

Hứa Hẹn

Những người này, hoặc là nói những thi thể này rất giống cái tên hung hãn ở Tiều Đầu sơn hôm đó. Mặc dù phá lệ quý dị nhưng động tác thì trì độn hơn rất nhiều, cũng không hung tàn, tựa như chỉ đơn giản là đi dạo một vòng chẳng có mục đích gì, cũng không có tính công kích.

Tô Thanh càng nghĩ càng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Trầm mặc một lát, Lận Ảnh quyết định thật nhanh rút kiếm ra: “Ta đi xem một chút.”

Liễu Phương Hoa không nói hai lời cũng chuẩn bị cùng đi lại bị Bộ Tiện Âm hời hợt ngăn lại: “Ta cùng Lận Ảnh đi là đủ rồi, Liễu cô nương ở lại khách điểm chờ tin tức là được. Quá nhiều người khó tránh khỏi đã thảo kinh xà.”

Tô Thanh vốn cũng định khách sáo với hần hai câu, ai ngờ Bộ Tiện Âm nhìn cũng không nhìn nàng một cái, cứ như vậy trực tiếp ra ngoài. Lòi đến bên miệng liền nghẹn lại ở đó, có loại cảm giác khó chịu.

“A Thanh.” Cố Uyên ở phòng cách vách kêu một tiếng khiến Tô Thanh lập tức thu hồi tâm tư.

Trước khi ra khỏi phòng có cảm nhận được ánh mắt Liễu Phương Hoa nhìn nàng, vẫn thanh lãnh như cũ mang theo nhàn nhạt lưu luyến sâu bi.

Những ngày này tiếp xúc làm cho nàng đối với vị Liễu cô nương yên tĩnh ẩn nhẫn này cũng có vài phần nhận thức. Nữ tử này cái gì cũng tốt, đem tình cảm của mình chôn dấu quá sâu không muốn lộ ra, cũng chính là thái độ quá mức cao ngạo này làm cho nàng bỏ qua rất nhiều cũng mất đi rất nhiều.

Vốn cho là, nếu Liễu Phương Hoa thật sự tranh Cố Uyên với nàng, nàng quả thực lành ít dữ nhiều, ai ngờ, ý niệm này từ đầu đến cuối chỉ tồn tại trong lòng nàng.

Nhìn nữ tử cao ngạo đứng đó, có lẽ Cố Uyên trong lòng nàng lưu lại một dấu tích thâm căn cố đế, nhưng mà nam nhân này dù có tốt đến mấy nếu đã không hề có tình cảm với nàng thì cũng không đáng để nàng khổ tâm theo đuổi.

Hắn chỉ là sư huynh của nàng, không hơn.

Theo Tô Thanh, vị Liễu cô nương này lãnh ngạo, ở phương diện nào đó rất giống Tuân Nguyệt Lâu, xem xét trăm sắc thái thế gian cùng lắm chỉ xuy cười một tiếng. Nhưng hai người khác nhau ở chỗ, Tuân Nguyệt Lâu biết rõ mình muốn cái gì sẽ đi tranh thủ, mà Liễu Phương Hoa cũng biết mình muốn gì nhưng lại khinh thường không hạ thấp tư thái dù chỉ một chút.

Nhưng, thái độ hai người như vậy, ai đúng ai sai, ai có thể bình phán...

“Nghĩ cái gì?”, Cố Uyên nhấp môi uống chén trà Tô Thanh đưa tới, nâng mắt nhìn nàng.

Tô Thanh ngược mắt nhìn lại, nhìn đôi mắt thâm thúy khó hiểu kia đến xuất thần, cảm khái hỏi: “Lão gia từng có vật gì đặc biệt muốn có nhưng lại thấp thỏm không biết cuối cùng có thể có được không?”

Động tác Cố Uyên hơi dừng lại, rũ mắt suy nghĩ một chút, nói: “Có.”

Tô Thanh vốn tưởng rằng người có thân phận như hắn nên cầu được ước thấy, không ngờ hắn trả lời như vậy.

Còn có vật gì mà Nhiếp Chính Vương dưới một người trên vạn người cũng không biết có thể có được hay không?

Trong lòng kinh ngạc, không khỏi hỏi: “Là cái gì?”

Nhưng, Cố Uyên chỉ ngẩng đầu nhìn nàng, im lặng không nói.

Tô Thanh bị hắn nhìn có chút không chịu nổi, giật giật khóe miệng: “Nếu như lão gia không muốn nói...”

“Bản tâm.” Nhàn nhạt hai chữ, trong căn phòng yên tĩnh phá lệ rõ ràng.

Đôi mắt Tô Thanh mở lớn, đối với câu trả lời thâm ảo này có chút khó lĩnh hội, đợi dần dần hiểu ra thâm ý trong đó, thần sắc trong mắt cũng trở nên phức tạp.

Bản tâm.

Nếu như không phải vừa hỏi, chỉ sợ rất khó nghĩ đến, trong mắt nhiều người bản tâm là điều đơn giản nhất, nhưng đối với nam nhân này mà nói lại là yêu cầu cực kỳ xa vời sao?

Cố Uyên thấy nàng trầm mặc, nhàn nhạt cong khóe môi.

Tâm tình trong đôi mắt nàng không phải giả trang, rất rõ ràng là một loại cảm khái, càng nhiều vài phần đồng tình.

Loại tâm tình này hắn vốn nên mỉa mai khinh thường, nhưng lúc này không hiểu sao hắn lại không có nửa điểm phản cảm, ngược lại, bởi vì nàng nhanh chóng

lĩnh hội như thế khiến hắn trong nháy mắt có một cảm giác an bình không nên tồn tại.

Hắn ngược mắt chống lại ánh mắt Tô Thanh, hỏi: “Ngươi thì sao?”

Tô Thanh trầm mặc hồi lâu, nhếch môi, nhẹ nhàng cười: “Bẩm lão gia, điều ta muốn là một đời bình an.”

Dưới ánh trăng, một thân bạch y trắng trong thuần khiết làm dung nhan nàng lúc này phá lệ thanh nhã thoát tục. Tư thái này rơi vào mắt Cố Uyên làm hắn nháy mắt hoảng thần.

Không hiểu sao lại nhớ đến lúc ở trong phủ, lần đầu tiên cẩn thận quan sát nữ nhân này. Khi đó nàng như một đóa hoa mai kiều ngạo, vì sao không giống như nữ tử phổ thường khác.

“Một đời bình an?”, động tác vuốt ngón tay của hắn có chút dừng lại, ngữ điệu mang ý tứ sâu xa chậm chạp mở miệng: “Ta cho ngươi, thế nào?”

Lời nói quá mức ý vị sâu xa làm đại não Tô Thanh không kịp phản ứng, đợi đến khi hiểu hàm nghĩa trong câu nói, đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: “Lão... lão gia ngươi mới vừa... mới vừa nói cái gì?”

Cố Uyên ngược mắt nhìn nàng, ngữ điệu cực kì thông thả: “Chỉ cần một ngày ngươi còn ở lại bên cạnh ta, ta liền một ngày bảo vệ ngươi an bình. Hoặc là, ngươi cho rằng ta không làm được?”

Bao che khuyết điểm. Lại là trắng trợn bao che khuyết điểm.

Ở một ngày liền an bình một ngày? Nếu tính như vậy, muốn an bình một đời, chẳng lẽ nàng phải làm nô tỳ bên cạnh hắn một đời sao?

Biết rõ là không thể nào nhưng nói được như thế không hổ là kẻ già đời từ quan trường đi ra.

Tô Thanh hiểu ý, trong nội tâm bình tĩnh lại, nói: “Lão gia tính toán không tệ.”

Cố Uyên cười một tiếng xem như chấp nhận lời khen này.

“Nước trà nguội lạnh, ta đi châm thay lão gia một bình nóng.” Thần sắc người trước mắt làm Tô Thanh cảm thấy có chút nín thở, nhưng mà người này nàng lại không trêu chọc nổi, dứt khoát cầm ấm trà ra ngoài.

Dưới lầu, bọn chưởng quỹ cùng tiểu nhị vẫn nơm nớp lo sợ núp trong góc khuất, nàng buồn cười vỗ vỗ vai bọn họ, hỏi: “Chưởng quỹ, có thể cho ta mượn phòng bếp dùng một chút?”

Chưởng quỹ run rẩy nâng tay: “Xin... xin cứ tự nhiên.”

Quan sai đang núp dưới cái bàn bên cạnh quay mặt ra phía nàng, vẫn còn lấp bắp: “Ngươi... các ngươi rốt cuộc là ai? Hai người... hai người kia thật sự ra ngoài đuổi theo những thứ tà môn kia? Hiện tại còn có tâm... tâm tư nấu nước pha trà, đều... đều không biết sợ là gì sao!”

Tô Thanh nhìn bộ dạng bất lực này của hắn vừa bực mình vừa buồn cười, nhin không được trêu chọc: “Ta nói này vị quan gia, động tĩnh bên ngoài đã sớm đi xa, các ngươi rốt cuộc sợ cái gì a?”

“Ai... ai nói ta sợ!”, quan sai bị nàng cười mà mặt đỏ lên, lắng tai nghe quả thật không thấy tiếng động gì, lập tức chuẩn bị đứng lên.

Đúng lúc này, cửa khách điểm đột nhiên vang lên tiếng “Cốc cốc cốc... cốc cốc cốc...” tựa như là có vật gì bên ngoài gõ cửa, không nặng không nhẹ, rất có quy luật, trong bóng đêm tĩnh mịch có cảm giác rợn tóc gáy.

Bỗng nhiên có một trận gió xẹt qua, ánh nến trong phòng nhoáng một cái, vụt tắt.

Thân thể quan sai vừa định đứng lên hai chân lại mềm nhũn ngã ngổ trên mặt đất, thất hồn lạc phách. Một đường hoảng hốt chạy loạn đụng ngã lăn vài cái ghé trên mặt đất, chân tay luống cuống lại chạy xuống gầm bàn, hai hàm răng run lên: “Bên ngoài còn... còn...còn...còn có!”

“Cốc cốc cốc... cốc cốc cốc...”

Phảng phất như để chứng minh lời hắn nói, tiếng gõ cửa lại vang lên khá rõ ràng.

Tô Thanh không bị tiếng gõ cửa hù dọa nhưng bị bộ dáng cả kinh sợ hãi của hắn làm cho hoảng sợ. Ngẩng đầu nhìn lại, ánh trăng chiếu vào cửa khách điểm không có bóng người. Nhưng tiếng gõ cửa lại dị thường rõ ràng, lọt vào tai, làm lông tơ cũng dựng đứng.

Phản ứng đầu tiên là, người gõ cửa không thể là những thứ quái nhân không rõ sống chết kia, ít nhất bọn họ không thể làm loại chuyện đầu óc bình thường này.

Phản ứng thứ hai là, ngoài cửa rõ ràng không có bóng người, rốt cuộc là ai ở đó gõ cửa?

Quay đầu lại nhìn, mấy nam nhân dưới lầu bị hù dọa sắc mặt trắng bệch, sợ là không thể trông cậy được. Lại ngẩng đầu nhìn qua vài vị trên lầu tìm bọn họ giúp đỡ. Đang do dự, một thanh âm không kiên nhẫn từ ngoài cửa vang lên, trầm trầm khàn khàn: “Người bên trong mè nheo cái gì, nhanh mở cửa ra.”

Cái thanh âm này nghe có chút già nua, hẳn là một vị lão nhân, lọt vào tai làm Tô Thanh không hiểu sao có cảm giác quen thuộc.

Quan trọng nhất là, thanh âm đó là của một người!

Phán đoán đơn giản xong, Tô Thanh cuống quýt đặt ấm nước xuống, tìm ngọn lửa đốt nến lên. Rón rén kéo chốt cửa, chậm rãi hé ra một đường nhỏ nhìn qua, thấy một bóng dáng lưng gù.

Một thân áo choàng đen, lò mờ lộ ra một ít tóc mai hoa râm, đồng thời quái trượng trong tay đã dò xét vào, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đánh lên đầu Tô Thanh, không vui nói: “Lão gia ngươi đâu?”

Ánh mắt trầm trầm âm u nhìn qua mấy người trong phòng, tiếng thét chói tai đến bên miệng lại bị chặn trở về.

Tô Thanh không nghĩ tới Đàm cô lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa còn là lúc đêm hôm khuya khoắt, đầu nàng bị đau nháy dựng lên, đáp: “Lão gia ở trên lầu, ở trên lầu đó!”

Đôi mắt không hề có sinh cơ của Đàm cô nhìn nàng một cái, trầm giọng nói: “Dẫn ta đi gặp hắn.”

Chương 34

Sinh Tình

Tô Thanh vừa dẫn Đàm cô lên lầu vừa nhin không được ở một bên vụng trộm quan sát.

Mặc dù đêm lạnh đường xa, toàn thân đều tản ra một cỗ khí lạnh, nhưng trên khuôn mặt nhiều nếp nhăn kia không lộ ra bao nhiêu mệt mỏi, nàng không khỏi cảm khái lão nhân Đàm cô này thật là càng già càng dẻo dai.

Có một điểm không nghĩ ra là, Đàm cô từ kinh thành đường xá xa xôi chạy đến Đồ Châu rốt cuộc là vì chuyện gì.

Tựa như nghe được động tĩnh, lúc đi trên hành lang ngang qua phòng Liễu Phương Hoa đẩy cửa ra đúng lúc gặp phải hai người.

Trên mặt nàng chợt lóe kinh ngạc, hơi sững sờ, đảo mắt cung kính thi lễ, nói: “Đàm cô.”

Đàm cô nhàn nhạt liếc nàng một cái, trên mặt không có chút biến hóa nào. Lúc đi qua cũng không dừng lại nửa bước, chỉ để lại Liễu Phương Hoa một mình đứng tại chỗ.

Tô Thanh nhin không được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng gầy gầy kia vẫn duy trì tư thế khẽ cúi người, lông mi thoáng sụp xuống cũng không che được thần sắc chua xót. Thấy vậy, trong lòng Tô Thanh nảy lên một cảm giác khác thường.

Càng ngày càng không rõ địa vị của Đàm cô trong Nhiếp Chính Vương phủ.

Nếu nói chỉ là quản sự phía sau phủ, dựa theo lễ nghi vừa rồi của Liễu Phương Hoa, rõ ràng là cung kính đối với trưởng bối, thậm chí bị cấp vài phần sắc mặt cũng không biểu hiện chút nào không vui, ngược lại có vài phần sợ hãi.

“Người ở bên ngoài.”, Đàm cô lưu lại câu này, không gõ cửa, cứ vậy đi thẳng vào phòng Cố Uyên.

Tô Thanh ngờ ngạc đứng một hồi thấy Liễu Phương Hoa đã trở về phòng, liền xuống lầu mang trà tới, đứng ngoài cửa suy nghĩ.

Nghe tiếng nói chuyện trong phòng hình như có tranh chấp. Lời nói từng mảnh nhỏ rơi vào tai nhưng lại không nghe rõ nội dung. Trong lúc mơ hồ, hình như nghe được tên nàng.

Thân thể chấn động, nàng vô thức nhích lại gần cửa, đang muốn kê sát tai lại cẩn thận nghe một chút, trong phòng có tiếng bước chân tiến lại gần cửa, nàng cuống quýt tránh ra, làm vể mặt phi lễ chớ nhìn.

Lúc Tô Thanh vừa nghiêng thân tránh ra, cửa phòng “két” một tiếng đẩy ra.

Ánh mắt Đàm cô rơi vào mặt nàng, trầm giọng nói: “Người ở phòng nào?”

Tô Thanh đưa tay chỉ vào căn phòng thứ hai bên cạnh.

Mặt Đàm cô không thay đổi “Ân” một tiếng. Nói xong cũng không nhìn thần sắc cứng ngắc của Tô Thanh, một luồng bóng đen cứ như vậy bay qua.

Đẩy cửa, vào phòng, đóng cửa, không có nửa câu dư thừa.

Tay Tô Thanh nâng lên vẫn như cũ cứng ngắc giữa không trung, sắc mặt vốn cứng ngắc trở nên trắng vài phần, trong đầu chợt có một ý nghĩ sợ hãi lóe lên - đây là tình huống gì? Chẳng lẽ tối nay Đàm cô chuẩn bị ở cùng một phòng với nàng?

Vô thức tưởng tượng cảnh nửa đêm tỉnh lại vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt của Đàm cô, mặt nàng trắng như tờ giấy.

Hình ảnh này quá mỹ, nghĩ cũng không dám nghĩ a!

Tô Thanh sợ hãi nghĩ một lát, mới nhớ tới ấm trà trong tay, nhẹ nhẹ gõ cửa, đi vào: “Lão gia, nước trà đã pha tốt lắm.”

Bên trong không có tiếng trả lời.

Cố Uyên đứng trước cửa sổ, chỉ để lại bóng lưng mơ hồ trong gió đêm có cảm giác đơn bạc không nói nên lời.

Tô Thanh nghĩ đến tiếng tranh chấp vừa rồi, biết điều không lên tiếng.

Trong phòng chỉ có tiếng rót nước trà ồ ồ cùng với âm thanh đồ sứ va chạm phá lệ rõ ràng.

Tô Thanh rót trà xong, vốn muốn lui ra, ngược mắt nhìn thấy Cố Uyên vẫn đứng như cũ không nhúc nhích, khẽ nhấp môi, nhin không được nói: “Lão gia, ban đêm trời rất lạnh, cẩn thận phong hàn.”

Nàng chò một chút, vẫn không thấy trả lời. Trong lòng trầm xuống, đang muốn xoay người rời đi, Cố Uyên đột nhiên mở miệng: “Lại đây.”

Trong phòng không có người khác, chỉ có thể là gọi nàng.

Tô Thanh cầm ấm nước đặt sang bên cạnh, đi đến cạnh hấn, vừa ngẩng đầu đã bị vẻ mặt Cố Uyên làm cho hoảng sợ.

Này là... như thế nào?

Nghĩ hỏi như vậy nhưng lời vừa đến bên miệng làm sao cũng không hỏi ra được.

Sững sờ chốc lát, một cái tay đã xoa lên mặt nàng, dần dần xuống quai hàm, ngón tay nhẹ nhàng ma sát qua cằm.

Ánh mắt hẹp dài của hấn khẽ nheo lại, quan sát rất nhẹ rất nhạt nhưng cũng đủ làm tim nàng đập tán loạn trong lồng ngực.

Nàng cố bình tĩnh lại, vừa ngẩng đầu đúng lúc nhìn thẳng vào hai tròng mắt kia - không âm trầm như ngày thường, lại càng thêm hỗn độn thanh thấu như lưu ly làm cho người khác không thể cân nhắc.

Cố Uyên không đoán được nàng có thể công khai quan sát mình như vậy, trong mắt khẽ nhoáng một cái, động tác trên tay cũng dừng lại. Trong chốc lát, khóe môi không hề có độ âm nhếch lên: “Nhìn cái gì?”

Tô Thanh bị câu nói này của hấn làm da đầu có chút tê dại, vô thức rũ mắt xuống, cằm khẽ cúi xuống lại bị ngón tay người này nâng lên.

Nàng có chút không giải thích được.

Này, rốt cuộc muốn nàng nhìn hay không muốn nàng nhìn a?

Cố Uyên rũ mắt, ánh mắt xẹt qua mỗi một tác trên mặt nàng, mơ hồ có chút hoảng thần.

Vừa rồi cùng Đàm cô nói chuyện, có liên quan đến chuyện cũ mười năm trước. Giống như dùng dao cắt qua vết sẹo trong lòng, vốn trầm trọng đè nén không nói nên lời, nhưng lúc này đối mặt với dung nhan ân cần có chút kinh ngạc mắt hần này, lại không hiểu sao mơ hồ khiến vết thương nứt ra bỗng nhạt đi.

Trong phòng yên tĩnh quý dị như thế một lát, hấn đột nhiên mở miệng hỏi: “Còn nhớ hôm đó trên sơn đạo, lúc ngươi cầu xin ta dẫn ngươi hồi phủ, đã nói gì không?”

Tô Thanh không hiểu tại sao hấn đột nhiên nhắc tới chuyện này, trong lòng có chút sợ hãi.

Người này sẽ không phải là phái người đi thăm dò nội tình, phát hiện ra chuyện gì rồi đi? Nhưng chuyện nàng làm giả thân phận rõ ràng là đã dùng số tiền lớn mời người làm, chủ quán kia dư luận rất tốt, theo lý thuyết lần này cũng không xảy ra sai lầm gì mới đúng!

Cẩn thận quan sát một phen, thấy Cố Uyên cũng không tức giận gì, trong lòng thoáng bình tĩnh lại, gấp rút nhớ lại nhất cử nhất động của mình hôm đó, do dự đáp: “Khi đó, hình như là khen lão gia yêu dân như con...”

Vừa ngẩng đầu đã thấy Cố Uyên nhú mày chặt vài phen.

Tô Thanh lập tức cảnh giác, sửa lời: “Không đúng không đúng, khi đó hẳn là... hẳn là...”

Thời gian đã quá lâu, nàng nghĩ có chút đau đầu, vẫn cảm thấy mình không nhớ ra lời Cố Uyên muốn nhắc tới.

Thật sự là không nhớ rõ a!

Tô Thanh đáng thương ngẩng đầu, Cố Uyên bỗng cúi người, toàn thân nàng cương ở tư thế đó. Theo bản năng là phải trốn, nhưng vì quá mức khiếp sợ cho nên đầu óc trống rỗng, trên môi bỗng có cảm giác ấm áp.

Tay nàng vô thức mò bình thuốc giấu trong tay áo, sít sao cảm, ổng tay áo bỗng nhiên túm chặt lại, ngập ngừng, đầu ngón tay chậm rãi buông xuống.

Gió đêm thổi qua hai người, đôi mắt nàng kinh ngạc mở lớn.

Lông mi hẹp dài gằn trong gang tấc giống như cánh bướm chớp động, trong đôi mắt lưu ly có một tầng cực mỏng mê ly chưa bao giờ thấy qua, thái độ có một loại mỉa hoặc hút hồn nói không nên lời.

Nụ hôn này phảng phất như muốn cả phiến môi nàng từng chút từng chút mút như cực phẩm mỹ vị.

“Khi đó người đã nói, sống là người của ta, chết là quỷ của ta.”

Lời nói cọ xát giữa răng và môi, tiêu tán trong không gian. Sau một nụ hôn dài, hai người có thể nghe được tiếng thở dốc trầm trọng của đối phương.

Ngữ điệu này lọt vào tai, thần trí Tô Thanh đang phiêu du chậm rãi hồi phục, hơi sững sờ nhìn Cố Uyên, có cảm giác khác thường nói không nên lời.

Đêm nay Cố Uyên rất kì quái, kì quái đến mức nàng không dám phỏng đoán ý nghĩ chân thật trong lòng hắn. Huống chi, vừa rồi cùng Đàm cô nói chuyện xong, tâm tình hắn so với trước kia càng thêm quái dị. Lời nói nói ra trong hoàn cảnh này, nàng nên tin sao?

Trong lòng vẫn rối loạn, toàn thân cảm thấy nóng ran chưa bao giờ có, nhưng trong lòng Tô Thanh vẫn dị thường bình tĩnh.

Dựa theo kinh nghiệm của nàng từ trước đến nay, khi một người đột nhiên làm ra hành động quái dị cũng có thể coi là đang buồn bực, vào thời điểm này, việc

thăm dò lời nói của hắn là thật hay giả không có ý nghĩa chút nào, nàng cần làm chính là thuận theo vô điều kiện.

Nàng ngẩng đầu nhìn mặt Cố Uyên, trầm tư một lát, thuận thế dựa lên người hắn, ngữ điệu ngưng ngưng dụ dỗ nói: “Chỉ cần lão gia nguyện ý, lời ta nói khi đó đều là thật. Nếu lão gia thích những lời như vậy, về sau ta nói nhiều hơn cho lão gia nghe, được không?”

“...” Cố Uyên nghe giọng điệu dỗ tiểu hài tử này xong, trầm mặc hồi lâu, nói: “Ta từ trước đến nay không nói giỡn.”

Khóe môi Tô Thanh cứng ngắc. Nhưng Cố Uyên đã buông lỏng nàng ra: “Không còn sớm, về phòng nghỉ ngơi đi.”

Tô Thanh hoảng hốt ngẩng đầu, Cố Uyên đã cầm ấm nước nhét vào tay nàng.

Hắn ngồi ở bàn tiện tay rót chén trà, ánh mắt nhàn nhạt dời về phía bóng lưng cứng ngắc đang đi ra cửa.

Tô Thanh đầu óc trống rỗng đi đến trước cửa, xoay người muốn nói cái gì, đột nhiên cửa phòng mở rộng ra. Thành linh bị giật mình, tay nàng run lên, ấm trà trong tay rớt xuống.

Nàng cảm thấy thân thể nhoáng một cái, bị Cố Uyên kéo vào lòng, nhưng vừa nhìn lại, thấy Lận Ảnh ở bên cạnh ôm chân nhấc lên cao, tiếng kêu đau tê tâm liệt phé vang dội khắp khách điếm.

Bộ Tiện Âm dựa vào cạnh cửa, cười đến toàn thân khẽ run: “Thục cô nương còn chưa ngủ sao? Nhìn nước trà này, hình như vừa mới pha?”

Vẻ mặt Lận Ảnh quá mức nhăn nhó, nàng có chút không đành lòng nhìn.

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng nam tử trầm thấp dễ nghe: “Trở về ngủ.”

Lúc này Tô Thanh mới phản ứng kịp mình đang ở trong lòng người ta, xoay người đứng lên, nhặt ấm nước chạy trời chết.

Phía sau là giọng vừa nói vừa cười của Bộ Tiện Âm: “Không phải là nói lợn chết không sợ phỏng nước sôi sao? Xem ra da Lận Ảnh ngươi còn chưa đủ dày a.”

Đáp lại hắn là tiếng hừ hừ đau đến không muốn sống.

Tô Thanh chợt dạ không dám quay đầu lần nào, rón rén trở về phòng mình phát hiện Đàm cô đã ngủ.

Cuối cùng nàng vẫn không có dũng khí ngủ cùng giường với Đàm cô, rón rén tìm đệm chăn co rúc nằm trên ghế, xuất thần nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Bên cạnh giống như còn lưu lại hơi thở của Cố Uyên, kéo dài không tiêu tan, thậm chí trong lúc mơ hồ, bên tai cũng giống như âm thanh cọt xát nói chuyện.

Nhưng mà, nàng cứ nước chảy thành sông như vậy mà câu đợc cái nam nhân này sao?

Vì sao đột nhiên lại không tin đợc!?

Tô Thanh vô thức ngoái đầu nhìn Đàm cô một cái, lông mày nhú chặt.

Vừa rồi rõ ràng có thể cảm nhận đợc, sau khi nói chuyện với Đàm cô, tâm tư Cố Uyên cực kì không yên.

Cho nên, giữa bọn họ rốt cuộc nói cái gì, nói cái gì mà khiến Cố Uyên dù thái sơn có sụp mặt vẫn không biến sắc, cũng sẽ có thời điểm không khống chế đợc tâm tình của mình...

Chương 35

Uy Hiếp

Tô Thanh ôm đệm chần nằm trên ghế ngây ngốc cả đêm, đến khi bung chậu nước tới rửa mặt, liếc mắt liền thấy hai quầng thâm vô cùng thâm thắm trên mắt. Vừa ngẩng đầu gặp Đàm cô chậm chạp đi qua, miệng lầm bầm: “Người trẻ tuổi ngủ như vậy không tốt, về sau khó tránh khỏi hoa tàn ít bướm, ai...”

Còn không phải vì người sao! Gân xanh trên trán Tô Thanh nổi lên, trong đầu mặc niệm mấy lần “Ta đánh không lại nàng” xong, hít sâu một hơi, khắc chế xúc động muốn đánh nhau.

Trong phòng lờ mờ cảm giác bên ngoài có chút âm ỉ huyền ảo.

Dùng son phấn che đi vẻ mệt mỏi trên mặt, Tô Thanh đẩy cửa đi ra mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào trong đại sảnh đã có rất nhiều người đang đứng cãi nhau.

Mà lúc này cái tên quan sai điều võ giương oai hôm qua vẻ mặt nịnh nọt, chột dạ xoa xoa tay, thần thái muốn bao nhiêu chân chó có bấy nhiêu chân chó: “Không nghĩ tới hai vị đại nhân tới đây vì việc chung, tiểu nhân có mắt như mù, đã đắc tội nhiều còn thỉnh các vị đại nhân đại lượng a! Thông cảm nhiều hơn! Thông cảm nhiều hơn!”

Bộ Tiện Âm vuốt vuốt lệnh bài trên tay, cười nhẹ: “Thế nào, phủ doãn đại nhân còn chưa tới sao?”

“Đến! Hạ quan đến! Thịnh Vương... Ai da!” Ngoài cửa có một người vội vã chạy tới, mới bước qua ngưỡng cửa đã bị Lận Ảnh ngáng chân, ngã gục trên mặt đất.

Lận Ảnh nhíu mày nói: “Một lát lão gia sẽ xuống, không cần ồn ào.”

Trần Hữu Vi bị ngã choáng váng đầu óc, thành linh nghe vậy mới phát giác vừa rồi mình suýt nữa lỡ lời làm lộ thân phận của Nhiếp Chính Vương, lập tức sống lưng toát mồ hôi lạnh.

Hắn chẳng quan tâm luống cuống, nghiêng ngả lão đảo đứng lên, trong lòng vẫn còn sợ hãi thưa dạ: “Vâng vâng, vâng vâng vâng, hạ quan ở dưới lâu chờ lão gia.”

Quan sai đứng bên cạnh nhìn đại nhân nhà mình bộ dáng co lại như chuột thấy mèo, không khỏi âm thầm kinh hãi. Vốn tưởng rằng hai vị công tử này đã là quý nhân ở kinh thành, không ngờ trên lầu còn có một vị thân phận còn hiển hách hơn nữa?

Mấy người hai mặt nhìn nhau, đều thấy sợ hãi trong mắt mỗi người, lập tức cúi đầu xuống mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm, thái độ bo bo giữ mình, không dám thở mạnh một cái. Nhưng mà bọn họ đúng là còn đánh giá thấp khí thế của Cố Uyên.

Từ trong phòng đi ra, từng bước từng bước xuống lầu, đến cạnh Trần Hữu Vi, không đợi hần mở miệng, không nói hai lời, liền nhắc chân trực tiếp đạp hần ngã lăn quay trên mặt đất.

Thân thể mập mạp của Trần Hữu Vi giống như viên cầu cứ thế lăn vòng vòng, cuối cùng đụng mạnh vào cây cột.

Sau một tiếng va chạm cuối cùng bụi đất bay tứ tung cũng ngừng lại.

Trần Hữu Vi kêu rên vài tiếng cảm thấy trong miệng có vị tanh. Toàn thân đau đớn khó nhin, nhưng căn bản không dám thất lễ, thân thể vắn vẹo vài cái sau đó lăn một vòng trở lại chỗ bên cạnh Cố Uyên. Cúi đầu, dư quang liếc về phía mũi giày bên cạnh, mồ hôi chảy ròng ròng không dám thốt ra một tiếng.

Lận Ảnh chuyên cái ghé đến, Cố Uyên ngồi xuống, ánh mắt không hề có nhiệt độ liếc qua người đang nhất mực cung kính quỳ bên cạnh, khóe môi khẽ nhếch: “Trần đại nhân làm quan nhiều năm, thủ pháp xử lý sự tình rõ ràng càng ngày càng cao.”

Trần Hữu Vi bị hần không mẫn không lạt nói một câu trong lòng có chút chột dạ, may là đang quỳ nếu không chân đã mềm nhũn ngã cắm đầu xuống đất. Roi vào ánh mắt lạnh nhạt đủ để lạnh tới đáy lòng, hần cố gắng lấy lại dũng khí mới dám lắp bắp mở miệng: “Bẩm Vương... Bẩm lão gia, hạ quan giải quyết lũ lụt quả thực rất cẩn trọng, cho dù không đủ tốt, cũng thật sự là tận lực a... còn... còn thỉnh Cố lão gia minh xét.”

“A”, ngữ điệu Cố Uyên kéo dài, như cười như không, nói: “Xem ra tấu chương Trần đại nhân trình đến kinh thành, nghĩ đến cũng hao tâm tổn trí giống như khi người quản chế Đồ Châu.”

Trần Hữu Vi run rẩy một cái, sắc mặt trắng như tờ giấy.

Đủ loại chuyện phát sinh đêm qua, quan sai đã sớm báo lại với hần, hần tự biết là không thể lừa gạt được chỉ có thể thấy chết không sờn nói thẳng: “Lão gia tha tội, tha tội a! Vốn là hạ quan không có ý giấu giếm nhưng loại chuyện này dù sao cũng quá mức tà môn, là cấm kỵ trong kinh thành, hạ quan không dám tùy tiện bẩm báo sợ lòng người hoảng loạn!”

Sở dĩ hấn chưa báo đương nhiên là sợ chuyện quỷ thần này truyền đi sẽ gây trở ngại đến tiền đồ của hấn. Nhưng mà những lí do này cũng không phải hấn nói bậy.

Nên biết, lúc Cố Uyên nâng đỡ tiểu hoàng đế đăng cơ, vô số thủ hạ bị nhiễm, có giầu kĩ thế nào, mặc dù nhiều người không dám công khai lưu truyền, nhưng có nhiều người lén lút nghị luận.

Mọi người đều biết chuyện gió tanh mưa máu năm đó là cái cây đâm sâu trong nội tâm Nhiếp Chính Vương, rất nhiều bí mật không muốn cũng không thể để người khác biết. Trong triều, từ sau khi tân hoàng đế đăng cơ, liền cam chịu quy định bất thành văn này, phá lệ kiêng kị loại chuyện quỷ quái này.

Có thể không dính dáng thì tuyệt đối không dính tới, người người đều tránh không kịp.

Trần Hữu Vi chân thành biểu đạt một phen, thấy Cố Uyên vẫn thủy chung ngồi im không nói, trong lòng càng sợ hãi hơn.

Bộ Tiệp Âm chao đảo đi lên tự mình đỡ Trần Hữu Vi dậy, cẩn thận giúp hấn phủi sạch bụi bặm trên quần áo, âm giọng cười nói: “Trần đại nhân làm quan trước nay đều rất cẩn trọng, lão gia nhà ta sao có thể không biết. Chỉ là chuyện xảy ra trong địa phận Đồ Châu làm chúng ta thấy hứng thú, nếu như Trần đại nhân có thể kể hết những điều mình biết ra thì sẽ giúp chúng ta làm rõ rất nhiều nghi vấn.”

Nhìn nụ cười như tắm gió xuân này, trong lòng Trần Hữu Vi càng thêm sợ hãi.

Vốn tưởng rằng mấy người này chỉ đứng lúc đi ngang qua đây, bị chút tai họa này quấy nhiễu nhẽ hứng nên mới giận lây sang hấn. Nhưng bây giờ nghe hàm nghĩa trong lời nói, những người này dĩ nhiên là vì mấy chuyện ma quỷ này mà có ý đến Đồ Châu một lần, tính nghiêm trọng trong đó hoàn toàn khác nhau.

Đôi mắt như hạt đậu xanh của hấn liếc qua thần sắc của Bộ Tiệp Âm, vẻ mặt nghiêm trang nói: “Các vị muốn biết cái gì, cứ việc hỏi là được, hạ quan nhất định sẽ nói sẽ nói sẽ nói hết! Nếu có cái gì không biết cũng sẽ cho người đi nghe ngóng rõ ràng tường tận!”

Bộ Tiệp Âm vỗ vai hấn, cười nói: “Ta cũng biết bộ dáng Trần đại nhân lớn lên ngu xuẩn một chút nhưng đầu óc nhất định so với ai khác đều nhanh hiểu hơn.”

“Khách điếm này quá mức đơn sơ sợ làm nhục thân phận lão gia, thỉnh các vị đến hàn xá, cũng thuận tiện để hạ quan tận tình tiếp đãi.” Trần Hữu Vi không nghe ra hấn khen hay chê, chỉ có thể mò hôi chầy rờng rờng đứng đó toét miệng cười gượng. Ánh mắt liếc qua sắc mặt Cố Uyên không rõ hỉ nộ, cô hống khô rấp nuốt từng ngụm nước miếng, nếu không phải cả người thủy chung treo một ngụm khí, cảm giác mình bất cứ lúc nào cũng có thể xụi lơ ngã xuống.

Mắt thấy đám quan sai dưới sự phân phó của đại nhân nhà mình bôn ba an bài, Tô Thanh cảm thấy xem vậy là đủ rồi. Trước kia chỉ nghe nói qua Nhiếp Chính Vương trong triều như thế nào lật tay thành mây trở tay thành mưa (một tay che trời) nhưng cũng chưa từng thấy tận mắt, hôm nay thấy vị phủ doãn đại nhân này bộ dạng như tôn tử (cháu trai) gặp lão gia gia (ông nội), mới thực sự lĩnh hội được địa vị Cố Uyên trong triều lớn cỡ nào.

Cửa phòng trên lầu mở ra, Tuân Nguyệt Lâu một thân bạch y rơi vào mắt mọi người, thu hút vô số ánh mắt nhìn qua.

Trong tình huống vạn người chú ý, ánh mắt hẩn tựa như không có tiêu điểm đảo qua, cuối cùng rơi vào người Tô Thanh mới chậm rãi dừng lại, không coi ai ra gì từ trên lầu đi xuống.

Phương thức xuất hiện này đã là cực kì an phận rồi nhưng cái tư thái như vậy hết lần này tới lần khác làm ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào người hẩn. Nhưng mà ánh mắt Tô Thanh xuyên qua hẩn rơi vào mấy người hầu đang đuổi theo kia, cau chặt lông mày. Không đúng, đêm qua gặp Tuân Nguyệt Lâu cũng không thấy trong phòng hẩn có những người khác.

Mấy người hầu đằng sau tựa như cảm thấy ánh mắt soi mói của nàng, cũng ngẩng đầu lên. Ánh mắt hai bên chạm vào nhau như chuồn chuồn lướt nước, liền cúi đầu xuống.

Đồng tử Tô Thanh bỗng nhiên trợn to, cả kính suýt nữa bị sặc nước miếng, nhìn chằm chằm cái thiếu niên dù đã hóa trang nhưng liếc mắt một cái đã nhận ra kia, quay qua trừng mắt Tuân Nguyệt Lâu.

Tuân Nguyệt Lâu bị nàng đột nhiên tức giận trừng mắt có chút khó hiểu, đến bên cạnh, hỏi: “Vì sao tức giận?”

Tô Thanh bị ngữ điệu vô tội của hẩn chọc cho tức nghẹn, liếc mắt thấy mấy người Cố Uyên đã ra khỏi khách điểm, mới đề thấp thanh âm. Mặc dù đã tận lực kiềm nén tâm tình nhưng giọng nói vẫn khó có thể che giấu tức giận, cơ hồ chất vấn từng chữ: “Là ai bảo người đem A Mạc tới!”

Mặc dù đã che giấu dung mạo nhưng hai người quá mức quen thuộc nhau, nàng chỉ lướt qua một cái là nhận ra A Mạc. Hơn nữa A Mạc trước nay đều nghe lời, nếu không phải có người giật dây làm sao có thể không nghe lời nàng ở lại kinh thành chờ tin tức mà đột nhiên cải trang chạy theo tới đây!

Thấy nàng tâm tình khó chịu, Tô Mạc nâng mắt lộ ra vài phần áy náy.

Thần sắc hẩn rơi vào mắt Tô Thanh, trong lòng nàng mềm nhũn, không thể làm gì ngoài thở dài, đợi Tuân Nguyệt Lâu giải thích.

Nhưng chỉ đợi được một câu: “Cầm Tâm bảo ta mang hẩn đến.”

Lục Cầm Tâm. Lại là Lục Cầm Tâm! Nếu Lục Cầm Tâm kêu người xuất gia làm hòa thượng, có phải người cũng nghe lời hấn trực tiếp đi xem xét chùa miếu không!

Cơn tức của Tô Thanh vừa nguôi được một chút lại bùng lên, nhìn thần sắc không gọn sóng của Tuân Nguyệt Lô, lại nhìn Tô Mạc đang áy náy, chỉ cảm thấy nghẹn một bụng tức. Đột nhiên không muốn nói thêm câu nào, xoay người ra khỏi khách điếm.